

Marianne

Frida Manella Ågren

Marianne tar sin docka och dockkläder, sen sätter hon sig under köksbordet. Hon drar till stolarna så hon får som ett litet rum för sig själv. Hon hör mamma och pappa prata. Mamma säger.

– Vi har inte ens plats för en barnsäng i sovrummet, köket kunde också vara större. När det kommer främmande vet vi knappast var vi ska ta vägen.

– Jag ska prata med Vilhelmina och Jens om vi kan få bo i deras gamla hus. Åtminstone tills vidare. Det allra bästa är att vi bygger ett eget hus. Det måste finnas möjlighet till det även för oss. Jag ska undersöka om vi kan få en tomt, säger pappa.

– Vi får säker bo där, huset står ju tomt. Du är ju släkt med henne. Men så är det Jens, undrar hur han förhåller sig till det, säger mamma.

– Vilhelmina har fått all mark som de bor på av mor, det har hon nog inte glömt. Jag kan inte tänka mig att drängfan har så mycket att säga till om. Det är klart att han kommer nog att försöka protestera. Det är Vilhelmina som äger stället. Enligt mor så är det skrivet så när hon fick marken.

– Vem är drängfan, frågar Marianne.

– Det är Jens, sitter du under bordet och tjuvlyssnar igen? säger pappa och skrattar.

– Jag tjuvlyssnar inte, jag leker med Pekka, säger Marianne.

(Pekka är Mariannes docka, hon har fått dockan av onkel Pekka, därför har dockan fått det namnet. Marianne bryr sig inte om att det är en flickdocka hon kan heta så ändå. Hon har bara klänningar och kjolar. Pekka tycker inte om långbyxor.)

– Ja, det undrar jag också, varför han kallas så, säger mamma.

– När Vilhelminas första man dog, tog hon Jens som

dräng, så småningom gifte hon sig med honom. Folk brukar kalla honom för drängfan. Jens är inte så omtyckt. Han tycks tro att han är större och märkvärdigare än vi andra. Han är ju din gommi, det vet du väl Marianne? säger pappa.

– Ja, det vet jag, svarar Marianne.

– Jens går omkring som en herreman. Han bor ju bara på en liten fjällgård, men tycks tro att det är ett gods, säger mamma.

Marianne är inte förtjust i Jens. Han känns inte som en gommi. Hon får aldrig presenter av honom. Han kommer om söndagarna ibland. Inte pratar eller ens tittar han på oss barn. Hon brukar gömma sig under köksbordet när söndagsfrämmandet sitter och dricker kaffe. Då hör hon allt som vuxna pratar. Men äter av mammas goda kaffebroöd, det gör han. Han smaskar och smular rakt ner på henne. Han brukar ha på sig blanka kängor på söndagarna. Alla andra har lappskor på sig på vintern. Marianne har aldrig sett så blanka skor. Hon får lust att spotta på ena skon för att se hur det ser ut. Hon samlar ihop till en rejäl loska. Inte vågar hon spotta högt, bara låta lite av loskan rinna försiktigt på skon. Skon är så blank, så den rinner av på en gång. Hon ser att det finns en liten glipa i snörningen. Hon böjer sig ner närmare skon, släpper ner resten av loskan i glipan. Den försvinner in i skon. Hon vet att hon inte får spotta, inte får hon räcka ut tungan heller, det har mamma förbjudit. Lite roligt är det. Det är ändå ingen som vet vad hon gör. Jens rör på fötterna, råkar komma åt henne. Marianne förstår att det är bäst att ta sig därifrån. Hon kryper till pappa och ut under hans stol. Hon vet att han märker det, men han brukar inte bry sig om vad hon gör.